

Ξυπνάει κανείς μες στο σκοτάδι χωρίς να γνωρίζει πια τίποτα. Πού είναι, τι συμβαίνει; Μέσα σε μια στιγμή, έχει ξεχάσει τα πάντα. Δεν ξέρει αν είναι παιδί ή ενήλικος, άνδρας ή γυναίκα, ένοχος ή αθώος. Ο ζόφος αυτός είναι άραγε της νύχτας ή ενός μπουντρουμιού;

Ένα μόνο ξέρει, τόσο έντονα επειδή είναι η μόνη του αποσκευή: είναι ζωντανός. Ποτέ δεν ήταν περισσότερο: ζωντανός και τίποτ' άλλο. Τι είναι η ζωή σ' αυτό το κλάσμα του δευτερολέπτου στο οποίο έχει κανείς το σπάνιο προνόμιο να μην έχει ταυτότητα;

Αυτό μόνο: ένας φόβος.

Ωστόσο δεν υπάρχει μεγαλύτερη ελευθερία απ' αυτή τη σύντομη αμνησία του ξυπνήματος. Είναι κανείς σαν ένα μωρό που γνωρίζει τη γλώσσα. Μπορούμε να δώσουμε ένα όνομα στην ακατονόμαστη ανακάλυψη της γέννησής μας – εκτοξευόμαστε στον τρόπο του ζώντος.

Στο διάστημα αυτής της καθαρής αγωνίας, ούτε καν

θυμάται κανείς ότι βγαίνοντας απ' τον ύπνο μπορούν να παρουσιαστούν τέτοια φαινόμενα. Σηκώνεται, ψάχνει την πόρτα, είναι χαμένος σαν σε ξενοδοχείο.

Κι έπειτα οι αναμνήσεις ξαναγυρνούν αστραπιαία στο σώμα και του επιστρέφουν αυτό που παίζει το ρόλο της ψυχής του. Καθησυχασμός και απογοήτευση: αυτό είναι λοιπόν, αυτό και τίποτ' άλλο.

Αμέσως ξαναβρίσκεται η γεωγραφία αυτής της φυλακής. Το δωμάτιό μου οδηγεί στο μπάνιο, ρίχνω πάνω μου παγωμένο νερό. Τι προσπαθώ να ξεπλύνω απ' το πρόσωπό μου, με τόσο ζήλο και τόσο κρύο;

Μετά μπαίνει σε λειτουργία το τελετουργικό. Καθένας έχει το δικό του, καφέ-τσιγάρο, τσάι-φρυγανιά ή σκύλο-λουρί, έχει ρυθμίσει την πορεία του έτσι ώστε να φοβάται όσο το δυνατό λιγότερο.

Η αλήθεια είναι ότι περνάμε τον καιρό μας παλεύοντας ενάντια στον τρόμο του ζώντος. Επινοούμε ορισμούς για να του ξεφύγουμε: λέγομαι τάδε, δουλεύω εκεί, η δουλειά μου είναι να κάνω αυτό κι εκείνο.

Από κάτω, η αγωνία συνεχίζει να σε τρώει σαν το σαράκι. Δεν μπορεί να φιμωθεί εντελώς. Πιστεύεις ότι λέγεσαι τάδε, ότι δουλειά σου είναι να κάνεις αυτό κι εκείνο, αλλά, ξυπνώντας, τίποτα απ' όλα αυτά δεν υπήρχε. Ίσως επειδή δεν υπάρχουν.

Όλα άρχισαν πριν από οκτώ μήνες. Μόλις είχα περάσει μια ερωτική απογοήτευση τόσο ανόητη που καλύτερα να μη μιλήσω γι' αυτή. Την οδύνη μου χειροτέρευε η ντροπή γι' αυτή την οδύνη. Για να σταματήσω τον πόνο, ξερίζωσα την καρδιά μου. Η εγχείρηση ήταν εύκολη αλλά σχεδόν ανώφελη. Η έδρα του πόνου παρέμενε, ήταν παντού, κάτω και πάνω απ' το δέρμα μου, στα μάτια μου, στ' αυτιά μου. Οι αισθήσεις μου ήταν εχθροί που δεν έπαυαν να μου θυμίζουν αυτή την ηλίθια ιστορία.

Αποφάσισα λοιπόν να σκοτώσω τις αισθήσεις μου. Αρκούσε να βρω τον εσωτερικό διακόπτη και να περάσω στον κόσμο του «ούτε κρύο ούτε ζέστη». Ήταν μια αισθητηριακή αυτοκτονία, το ξεκίνημα μιας νέας ύπαρξης.

Κι έτσι ο πόνος χάθηκε. Όλα χάθηκαν. Το μαύρο πέπλο που με εμπόδιζε ν' ανασάνω εξαφανίστηκε. Το ίδιο και τα υπόλοιπα. Ζούσα σ' ένα είδος ανυπαρξίας.

Όταν πέρασε η ανακούφιση, άρχισα να βαριέμαι φρικτά. Σκέφτηκα να ξανανοίξω τον εσωτερικό διακόπτη και διαπίστωσα πως ήταν αδύνατο. Ανησύχησα.

Οι μουσικές που με συγκινούσαν παλιά δεν μου προκαλούσαν πια τίποτα· ακόμη και οι βασικές εμπειρίες, όπως το να τρως, να πίνεις, να κάνεις μπάνιο, μ' άφηναν παγερά αδιάφορο. Ήμουν ολότελα ευνουχισμένος.

Η εξαφάνιση των συναισθημάτων δεν μου στοίχισε. Η φωνή της μητέρας μου στο τηλέφωνο δεν ήταν πια παρά

μια ενόχληση που θύμιζε διαρροή νερού. Έπαφα ν' ανησυχώ γι' αυτήν. Δεν ήταν κι άσχημα.

Κατά τ' άλλα, δεν ήμουν καλά. Η ζωή είχε γίνει θάνατος.

Το κλικ έγινε μ' ένα δίσκο των Radiohead. Λεγόταν *Amnesiac*. Ο τίτλος ταίριαζε με την κατάστασή μου, που ήταν μια μορφή αισθητηριακής αμνησίας. Τον αγόρασα. Τον άκουσα και δεν ένιωσα τίποτα. Το ίδιο αποτέλεσμα που είχαν πλέον επάνω μου όλες οι μουσικές. Ανασήκωσα τους ώμους στην ιδέα ότι είχα προμηθευτεί άλλα εξήντα λεπτά απόλυτου κενού όταν άρχισε να παίζει το τρίτο τραγούδι, του οποίου ο τίτλος μιλούσε για μια περιστρεφόμενη πόρτα. Ήταν μια ακολουθία άγνωστων ήχων, μοιρασμένων με ύποπτη φειδώ. Ο τίτλος τού πήγαινε γάντι: το κομμάτι αναπαριστούσε την παράλογη έλξη του μικρού παιδιού για τις περιστρεφόμενες πόρτες, που αν τυχόν χωθεί ανάμεσά τους δεν μπορεί να σπάσει τον κύκλο. Από μόνο του, δεν είχε τίποτα το συγκινητικό, ανακάλυφα όμως στην άκρη του ματιού μου ένα δάκρυ.

Ήταν άραγε επειδή δεν είχα αισθανθεί τίποτα εδώ και βδομάδες; Η αντίδραση μου φάνηκε υπερβολική. Η συνέχεια του δίσκου δεν μου έφερε παρά το ακαθόριστο ξάφνιασμα που προξενεί κάθε πρώτη ακρόαση. Όταν τέλειωσε, ξανάβαλα το τρίτο κομμάτι: άρχισα να τρέμω σύγχωρος. Το σώμα μου, γεμάτο ευγνωμοσύνη, έτεινε

προς αυτή τη στοιχειώδη μουσική λες και ήταν ιταλική όπερα, τέτοια ήταν η χαρά του που έβγαινε επιτέλους απ' το φυγείο. Πάτησα το πλήκτρο *repeat* για να μπορώ να 'χω στη διάθεσή μου αυτή τη μαγεία.

Σαν φυλακισμένος που μόλις ελευθερώθηκε, παραδόθηκα στην ηδονή. Ήμουν το παιδί που είχε αιχμαλωτίσει η σαγήνη αυτής της περιστρεφόμενης πόρτας, περιστρεφόμενι ξανά και ξανά στην κυκλική τροχιά της. Λένε ότι οι παρακμιακοί αναζητούν την αποχαλίνωση όλων των αισθήσεων· εγώ είχα μόνο μία που λειτουργούσε αλλά, απ' αυτό το άνοιγμα, η μέθη έφθανε ως τα τρίςβαθα της ψυχής μου. Ποτέ δεν είσαι τόσο ευτυχισμένος όσο όταν έχεις βρει τον τρόπο να χάνεσαι.

Εκ των υστέρων, κατάλαβα: αυτό που με συγκινούσε πλέον ήταν ό,τι δεν αντιστοιχούσε σε τίποτα γνωστό. Αν ένα αίσθημα θύμιζε τη χαρά, τη λύπη, τον έρωτα, τη νοσταλγία, το θυμό κ.ο.κ., μ' άφηνε αδιάφορο. Η ευαισθησία μου δεν άνοιγε πια τις πόρτες της παρά μόνο σ' αισθήσεις χωρίς προηγούμενο, εκείνες που δεν μπορούσαν να καταχωρηθούν ως καλές ή κακές. Το ίδιο συνέβαινε και με ό,τι έπαιρνε εφεξής μέσα μου τη θέση των συναισθημάτων: ένιωθα πια μόνο όσα πάλλονταν πέραν του καλού και του κακού.

Το αυτί με έχει επαναφέρει στους κόλπους των ζωτανών. Αποφάσισα ν' ανοίξω ένα καινούριο παράθυρο:

το μάτι. Φαίνεται πως η σύγχρονη τέχνη συνελήφθη για πλάσματα του είδους μου.

Άρχισα να συχνάζω σε μέρη που δεν είχα πάει ποτέ προηγουμένως: στο Μπωμπούργκ, στη Διεθνή Έκθεση Σύγχρονης Τέχνης. Έβλεπα εκεί προτάσεις που δεν είχαν κανένα νόημα: ήταν ό,τι χρειαζόμουν.

Όσον αφορά την αφή, τα πράγματα δεν ξεκίνησαν καλά: από τον καιρό που δεν ήμουν ψυχρός, είχα δοκιμάσει τις σχέσεις και με γυναίκες και με άντρες. Δεν μου είχε μένει λοιπόν καμία περιοχή σεξουαλικά παρθένα κι άφησα γι' αργότερα τη λύση αυτού του προβλήματος.

Ούτε και με τη γεύση θα ήταν εύκολο. Μου είχαν πει για παλαβούς σεφ που είχαν επινοήσει αεριούχες τροφές με υπέροχες γεύσεις, αλλά ένα μέσο μενού στα εστιατόριά τους κόστιζε πεντακόσια ευρώ, το μισό του μισθού μου ως κούριερ. Ούτε στ' όνειρό μου.

Η όσφρηση έχει το εκπληκτικό ότι δεν προϋποθέτει καμία κατοχή. Μπορεί να σε κατακλύσει ηδονικά στο δρόμο το άρωμα κάποιου που δεν έχεις καν εντοπίσει. Είναι η ιδεώδης αίσθηση, αποτελεσματική μα όχι όπως το αυτί, που είναι πάντα βουλωμένο, διακριτική μα όχι όπως το μάτι, που έχει το στυλ του ιδιοκτήτη, λεπτή μα όχι όπως η γεύση, που ικανοποιείται μόνο με την κατάναλωση. Αν ζούσαμε υπό τις διαταγές της, η μύτη θα μας έκανε αριστοκράτες.